

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB9 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB9 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 27.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb9-txt-shoot-n40.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB9:40

#

Det der har gjort min Stilling til Pøbelagtighedens Angreb vanskelig, er at Ingen forstaaer at dandse med mig. Var jeg uden videre blevet angrebet af den, saa havde jeg vel baaret mig ad som alle Andre Angrebne, saa er Taktiken den, at faae det bragt i Glemme, saa hurtigt som muligt at slippe bort derfra. Men det er ikke mit Tilfælde. Jeg har et Tilgodehavende hos mine Samtidige: thi Sandhed er og var og bliver det, det var en Velgjerning jeg gjorde mod dem, det var absolut høimodigt af mig, jeg var jo selv den Udæskende. Men det gjør naturligviis, at min Taktik ikke kan være den samme. Men Ulykken er, dette, som min hele Stræben, er adskillig for høit og storartet for en Kneipe som Danmark. Og dette er egl. det, der har gjort mig Vanskeligheder, at Alt gjøres for at et saa dristigt Skridt skal synke ned i den gl. Dvaskhed med at jeg ogsaa er En af dem, som er blevet angrebet. Alle de Samtidige forklare bestandig ud af den lille Tabel og misforstaae derfor mig. Da jeg gjorde Skridtet, regnede jeg paa, og jeg havde det ogsaa, at have personlige Kræfter til at trodse hele Kiøbh. om fornødent gjøres, jeg vilde ikke skulke mig fra Noget, men viste mig endog mere end jeg pleier - og jeg veed, jeg havde Magt dertil. Min Mening var netop, (da jeg havde seet, hvad det førte til, at den Ene efter den Anden af de Angrebne gik af Veien) at blive staaende og ganske rolig gjøre Angrebet paa mig til en Gjenstand med i min Conversation. Jeg mødte hos Mini, jeg forlangte » *Corsaren*«, som man vilde skjule for mig, (det Samme hændte mig hos Pethau) jeg læste den i Andres Nærværelse, talte med dem - og det lykkedes mig som altid at naae den lette Conversations Tone. Men hvad skeer, saa kommer Gjødvdad en Dag fortæller mig, at Folk siger, at det er det Eneste jeg taler om o: s: v: o: det skulde være et Beviis for, at jeg var afficeret. See, der har vi det, jeg o: min Taktik bliver fortolket ud af den hidtil brugelige Taktik, og Gjødvdad Ploug o: s: v: vidste egl. hell ikke Andet end dette gl. Kneeb, at see at faae det glemt.